

Vrchní soud v Praze

Usnesení o zastavení trestního stíhání na základě čl. II rozhodnutí prezidenta republiky
Václava Klause o amnestii ze dne 1. 1. 2013

Číslo:	1
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	3To 13-2013
Soudce:	Jiří Hnilica
Skutek:	pokračující trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny
Škoda:	viz Krajský soud v Plzni č. j. 5 T 5/2000-6505
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Ing. M. V.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Plzni č. j. 5 T 5/2000-6505
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Plzni č. j. 5 T 5/2000-6505

Citace (volně): Dne 30. 1. 2013 rozhodl Krajský soud v Plzni v trestní věci obžalovaného Ing. M. V. o zastavení trestního stíhání na základě rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii. Proti tomu podal státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni stížnost. Stížnost se opírala o skutečnost, že proti obžalovanému bylo v minulosti vedeno trestní stíhání v dané trestní věci jako proti uprchlému. Vrchní soud v Praze přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že podaná stížnost není důvodná. Vyhlášení amnestie nebylo doprovázeno autentickým výkladem, žádným komentářem, či důvodovou zprávou. Proto je třeba při jejím výkladu užít obecných zásad pro výklad pramenů trestního práva. Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii v článku II užívá pojem „s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému“, a striktně jazykovým výkladem, který v konkrétním případě použil Krajský soud v Plzni, by z uvedeného vyplývalo, že si tvůrce amnestie přeje, aby byli amnestováni rovněž dříve uprchlí, kteří již uprchlími z různých důvodů nejsou a proti nimž je vedeno k 1. 1. 2013 trestní stíhání. Takový výklad ale bez dalšího přijmout nelze. Nelze však přijmout ani výklad učiněný státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Plzni, který na základě něho dospěl k závěru, že pokud kdy v minulosti bylo vedeno trestní stíhání obžalovaného jako proti uprchlému, bez ohledu na dobu od zahájení samotného trestního stíhání a bez ohledu na dobu, po kterou bylo vedeno toto trestní stíhání, či řízení proti uprchlému, existuje zákonná překážka pro použití čl. II. Vrchní soud v Praze dospěl k závěru, že při posuzování možnosti aplikace čl. II od celkové doby trestního stíhání je třeba odečíst dobu, po kterou se vedlo trestní stíhání proti uprchlému, kdy podmínky pro zastavení trestního stíhání nastoupí pouze v případě, že v době vyhlášení amnestijního rozhodnutí řízení proti uprchlému vedeno není a zbývající doba trvání trestního stíhání po tomto odečtení je k datu vyhlášení amnestie delší než 8 let.

Vrchní soud zjistil, že proti obžalovanému Ing. M. V. trvalo trestní stíhání po dobu, kdy obžalovaný nebyl uprchlý, 7 let 10 měsíců a 20 dní. Toto trestní stíhání bylo obnoveno dne 27. 10. 2010 a trvalo do právní moci rozsudku Vrchního soudu v Praze, tedy do 20. 12. 2010, tj. 1 měsíc 23 dní. Následně trestní stíhání pokračovalo na základě rozhodnutí NS ČR ze dne 14. 9. 2011, kterým byl odsuzující rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 12. 2010 zrušen a věc byla vrácena k novému projednání. Od této doby až do dne 1. 1. 2013 uplynula doba jednoho roku tří měsíců a sedmnácti dní. Celkově tak uplynula doba trestního stíhání, kdy obžalovaný nebyl uprchlý, v délce devíti let tří měsíců a 29 dní, což je doba značně přesahující požadovanou dobu osmi let od zahájení trestního stíhání. Vrchní soud v Praze však dospěl k závěru, že obžalovaný je účasten amnestie i pro skutek právně kvalifikovaný jako trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny (§ 176 odst. 1 trestního zákona). Toto trestní stíhání bylo zahájeno dne 20. 2. 2010 a též v tomto případě bylo řízení proti uprchlému zahájeno dne 30. 1. 2006. Trestní stíhání, kdy obžalovaný nebyl uprchlý, trvalo 5 let 11 měsíců a 20 dní. Následně shodně pak je možno započít dobu od 27. 10. 2010 do 20. 12. 2010 v délce jednoho měsíce a dvaceti tří dní a též dobu od 14. 9. 2011 do 1. 1. 2013 v trvání jednoho roku tří měsíců a sedmnácti dní, tedy celkovou dobu sedmi let a pěti měsíců. Vrchní soud v Praze dospěl k závěru, že do této doby je nutno započít i dobu samotného výkonu trestu odnětí svobody z výše uvedeného rozsudku, který byl dne 14. 9. 2011, jak již též výše uvedeno, zrušen.

Číslo:	2
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	3To 19-2013
Soudce:	Viktor Mach
Skutek:	pokračující zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby
Škoda:	viz Městský soud v Praze sp. zn. 10 T 1/2004
Počet obžalovaných:	2
Obžalovaní (amnestovaní):	T. P., M. P.
Související stíhané osoby:	Vratislav Romanovský (odsouzený)
Klíčová slova:	viz Městský soud v Praze sp. zn. 10 T 1/2004

Podstata: Obžalovaní T. P. a M. P. byli stíhaní pro pokračující zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, kterého se měli dopustit společně s již odsouzeným Vratislavem Romanovským, čímž měli obžalovaní T. P. i M. P. poškodit český stát o celkovou částku ve výši 23 460 000 Kč. Stíhání se zastavuje z důvodu rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1. 1. 2013.

Citace (volně): Proti usnesení podala státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze stížnost. Uvedla, že co se týče obviněného T. P., usnesením Městského soudu v Praze z 15. 1. 2008 bylo rozhodnuto, že bude vůči němu konáno řízení proti uprchlému. Tato situace trvala do doby, kdy byl na základě mezinárodního zatýkácího rozkazu zadržen a usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 4. 2012 vzat do vazby. Poukázala na dokument trestního kolegia Nejvyššího soudu, podle kterého je pojem článku II amnestie prezidenta s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému vykládán tak, že je třeba vycházet ze skutečné doby konání trestního stíhání proti uprchlému: Tedy od celkové doby trvání trestního stíhání je třeba odečíst dobu, pro kterou se vedlo trestní stíhání proti uprchlému a trestní stíhání je proto možno zastavit jen v případě, že zbývající doba trvání trestního stíhání po tomto odečtení je delší než osm let, a to k datu vyhlášení amnestie. Za předpokladu, že trestní stíhání obviněného T. P. bylo zahájeno v této věci usnesením z 9. 1. 2002 a obviněný T. P. toto usnesení převzal dne 13. 2. 2002, s přihlédnutím k délce doby, po kterou proti němu bylo vedeno řízení jako proti uprchlému, není splněna podmínka čl. II amnestie. Proto na něho neměla vztahovat.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadené usnesení a řízení mu předcházející a shledal, že stížnost státní zástupkyně je zčásti, a to ohledně obžalovaného T. P., důvodná. V případě obžalovaného M. P. ani Vrchní soud v Praze neshledal překážek pro užití amnestijního rozhodnutí. Obžalovaný M. P. byl trestně stíhán na podkladě usnesení o zahájení trestního stíhání, které bylo doručeno dne 17. 12. 2001, přičemž rozsudek soudu I. stupně nabyl právní moci ve spojení s rozsudkem II. stupně dne 5. 6. 2006, obžalovaný řádně po výzvě nastoupil trest odnětí svobody, který zčásti vykonal. Od zahájení trestního stíhání do rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii uplynula doba delší než osm let, a proto je zastavení trestního stíhání zcela namístě. Jinak je to v případě obžalovaného T. P. Stížnostní soud považuje za rozhodný okamžik nikoli zahájení řízení proti uprchlému (usnesení ze dne 15. 1. 2008, doručeno obhájci JUDr. T. Sokolovi dne 18. 1. 2008), ale den vydání mezinárodního zatýkácího rozkazu, tedy 8. 6. 2007. Obžalovaný T. P. převzal usnesení o zahájení trestního stíhání dne 13. 2. 2002 a do data právní moci rozsudku I. stupně ve spojení s rozsudkem II. stupně dne 5. 6. 2006 uplynuly čtyři roky, tři měsíce a dvacet dva dní. T. P. poté nereflektoval na výzvu k nástupu trestu odnětí svobody, dne 8. 6. 2007 byl vydán mezinárodní zatýkácí rozkaz, do vydání zatýkácího rozkazu ode dne vykonatelnosti rozsudku uplynula doba jednoho roku a tří dnů, zatýkácí rozkaz byl fakticky realizován 27. 7. 2010 zadržením T. P. ve Švýcarsku. Od zadržení obžalovaného ve Švýcarsku do jeho vzetí do vazby uplynul jeden rok, osm měsíců a dvacet tři dní a od 19. 4. 2012 do 1. 1. 2013 uplynulo osm měsíců a dvanáct dní. Z uvedeného vyplývá, že celá započitatelná doba činí sedm let, osm měsíců a osm dní. Napadené usnesení ohledně obžalovaného T. P. se tedy zrušuje.

Číslo:	3
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	3To 98/2013
Soudce:	Jiří Hnilica
Skutek:	zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby spáchaný ve spolupachatelství
Škoda:	viz Městský soud v Praze č. j. 10 T 15/2011-8224
Počet obviněných:	2
Obvinění (amnestovaní):	Ing. M. V., JUDr. M. P.
Související stíhané osoby:	viz Městský soud v Praze č. j. 10 T 15/2011-8224
Klíčová slova:	viz Městský soud v Praze č. j. 10 T 15/2011-8224

Citace (volně): Na základě čl. II amnestie Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 4. 1. 2013 zastavil trestní stíhání obviněných Ing. M. V. a JUDr. M. P. pro zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby spáchaný ve spolupachatelství. Proti tomuto usnesení podal stížnost státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze. Namítá, že soud I. stupně měl řízení přerušit a věc předložit Ústavnímu soudu s žádostí, aby rozhodl, zda samotné ustanovení čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Vrchní soud v Praze přezkoumal správnost výroku napadeného rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost není důvodná. Třeba předeslat, že požadavek se stal v době rozhodování stížnostního soudu již bezpředmětným. Vrchní soud v Praze v této souvislosti poukazuje na usnesení pléna Ústavního soudu ČR ze dne 5. 3. 2013, kterým byl zamítnut návrh skupiny senátorů Senátu parlamentu České republiky na zrušení ustanovení čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii, kdy tímto usnesením Ústavní soud ČR neoznačil toto rozhodnutí prezidenta republiky za neústavní.

Vrchní soud v Praze v souladu se zjištěními soudu I. stupně tedy uzavírá, že oba obvinění převzali usnesení o zahájení trestního stíhání pro skutek podléhající napadenému usnesení dne 3. 7. 2003, tedy ke dni 1. 1. 2013 před více než osmi lety. Na tento skutek dopadá trestní sazba pět až deset let, tedy nepřevyšující požadavek stanovený výše uvedeným rozhodnutím o amnestii a jeho článku II. Proti těmto obviněným nebylo v průběhu dosavadního řízení vedeno trestní stíhání proti uprchlému. Jsou tak v celém rozsahu splněny podmínky pro použití čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1. 1. 2013. Rozhodnutí soudu I. stupně z těchto důvodů Vrchní soud v Praze považuje za věcně správné, učiněné v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného proto stížnost státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze jako nedůvodnou zamítl.

Číslo:	4
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	4To 5/2013
Soudce:	Hana Kárová
Skutek:	trestný čin podvodu
Škoda:	viz Městský soud v Praze sp. zn. 46T 11/2006
Počet obviněných:	3
Obvinění (amnestovaní):	V. V., J. A., D. P.
Související stíhané osoby:	viz Městský soud v Praze sp. zn. 46T 11/2006
Klíčová slova:	viz Městský soud v Praze sp. zn. 46T 11/2006

Citace (volně): Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. ledna 2013 bylo zastaveno trestní stíhání obviněných V. V., J. A. a D. P. pro skutek kvalifikovaný v obžalobě jako trestný čin podvodu. Proti tomuto usnesení podal stížnost státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze.

Vrchní soud v Praze dospěl k následujícím závěrům: Zastavení trestního stíhání se týká skutku, resp. dílčích skutků, pro který jsou obžalovaní V. V., J. A. a D. P. stíháni na podkladě obžaloby podané dne 30. 5. 2006, který byl kvalifikován jako trestný čin podvodu, za který lze uložit trest odnětí svobody v sazbě 5–10 let. Kromě toho, Vrchní soud v Praze shledal, že stíhaný skutek v rozsahu zjištěném Městským soudem splňuje i podmínku, že od zahájení trestního stíhání k 1. 1. 2013 uplynula doba delší jak 8 let a je tedy dána nepřipustnost trestního stíhání. Podstatné je, že počátek lhůty osmi let je třeba stanovit v souvislosti s prvním usnesením o zahájení trestního stíhání vydaným dne 11. 8. 2003.

Vrchní soud v Praze přisvědčil názoru Městského soudu, že policejní orgán vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 11. 8. 2003 vyjádřil vážnou vůli státu vystavit všechny tři obviněné trestnímu postihu. Ke stížnosti obviněných V. V. a D. P. státní zástupkyně MSZ v Praze dne 21. 10. 2003 zrušila usnesení o zahájení trestního stíhání, policejnímu orgánu uložila, aby o věci znovu jednal a rozhodl s tím, že se jeví sporné naplnění subjektivní stránky a je třeba vyslechnout obviněné k mechanismu prováděných obchodů, dále provést analýzu finančních toků ve společnosti k objasnění toho, zda obchody proběhly. Téhož dne 21. 10. 2003 rozhodla o odnětí věci policejnímu orgánu, Policii ČR, Obvodnímu ředitelství Prahy 1, neboť dle výčtu skutků vznikla škoda velkého rozsahu a věc byla přidělena Policii ČR, Službě kriminální policie a vyšetřování Správy hl. města Prahy. Dne 30. 3. 2005 bylo zahájeno trestní stíhání obviněných opět pro trestný čin podvodu, následné stížnosti obviněných J. A., V. V. a D. P. byly zamítnuty státní zástupkyní MSZ dne 5. 5. 2005. Další usnesení o zahájení trestního stíhání obviněných bylo vydáno dne 15. 11. 2005, bylo jím rozšířeno trestní stíhání obviněných, stížnosti obviněných byly opět zamítnuty státní zástupkyní MSZ dne 6. 1. 2006. Obžaloba byla podána u Městského soudu v Praze dne 31. 5. 2006, další obžaloba na obviněné a na dalších 9 osob byla podaná rovněž u Městského soudu v Praze dne 24. 8. 2005. Dne 21. 1. 2008 byl v předmětné trestní věci vyhlášen rozsudek, který byl Vrchním soudem v Praze dne 8. 9. 2008 zrušen a věc byla vrácena Městskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. Městský soud podle pokynu vyžádal znalecký posudek, znalce Ing. Ivo Strejce vyslechl v hlavním líčení konaném dne 20. října 2010, dne 7. října 2011 došlo ke změně senátu, obžalovaní požádali o konání hlavního líčení znovu. Následně bylo rozhodnuto, že předseda senátu JUDr. Paška je vyloučen pro podjatost a věc byla přidělena dr. Brázdilové dne 7. 11. 2011. Předsedkyně senátu udělala dotaz na ČNB o charakteru obchodů a nutnosti povolení, licence, vyžádala cestou právní pomoci zakládající listiny RDC sídlící na Britských Panenských ostrovech, vyžádala účetnictví RDC od obviněného D. P. a kromě toho další znalecký posudek od Vysoké školy ekonomické v Praze k objasnění toho, zda došlo ke ztrátám při obchodování, zda bylo postupováno s odbornou péčí, zda poplatky byly přiměřené. Ve spise je založena zpráva od zpracovatele posudku, že nemůže být dodržen termín do listopadu 2012. Vyčíslení škod atd. si vyžádá delší čas. Hlavní líčení nařízené na leden 2013 bylo odročeno.

Číslo:	5
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	4To 6/2013
Soudce:	Hana Kárová
Skutek:	trestné činy zneužívání informací v obchodním styku a porušování povinnosti při správě cizího majetku v jednočinném souběhu
Škoda:	viz Městský soud v Praze sp. zn. 49T 1/2006
Počet obžalovaných:	3
Obžalovaní (amnestovaní):	Ing. S. B., Bc. M. K., Ing. K. S.
Související stíhané osoby:	viz Městský soud v Praze sp. zn. 49T 1/2006
Klíčová slova:	viz Městský soud v Praze sp. zn. 49T 1/2006

Citace (volně): Městský soud v Praze na základě čl. II amnestie prezidenta republiky rozhodl dne 2. 1. 2013 o zastavení trestního stíhání obžalovaných Ing. S. B., Bc. M. K. a Ing. K. S. stíhaných pro trestné činy zneužívání informací v obchodním styku (Ing. K. S. ve formě pomoci) a porušování povinnosti při správě cizího majetku v jednočinném souběhu. Proti tomu podal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze a poškozený Česká republika – Ministerstvo zahraničních věcí stížnost. Vrchní soud v Praze obě stížnosti zamítl.

Státní zástupce v podané stížnosti namítl, že byt se ztotožňuje s hodnocením soudu, že jsou splněny obě podmínky pro použití čl. II rozhodnutí o amnestii, podle jeho přesvědčení povinností Městského soudu v Praze před samotnou aplikací rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii bylo jako předběžnou otázku pečlivě posoudit, zda takovéto amnestijní rozhodnutí není v rozporu s ústavním pořádkem a v případě kladného posouzení přerušit trestní stíhání obžalovaných a věc předložit Ústavnímu soudu ČR. Připomněl, že Městský soud v Praze v jiné trestní věci obžalovaného Chvalovského a spol. dne 15. 1. 2013 vydal rozhodnutí, jímž trestní stíhání obžalovaného Chvalovského a dalších 4 spoluobžalovaných přerušil a věc předložil Ústavnímu soudu ČR s tím, že má za to, že amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 je v rozporu s ústavním pořádkem a v plném rozsahu na obsah odůvodnění tohoto rozhodnutí odkazuje. Vrchní soud v Praze z podnětu stížnosti státního zástupce přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které mu předcházelo, a shledal, že stížnost není důvodná.

V době rozhodnutí stížnostního soudu Ústavním soudem již rozhodnuto bylo, a to tak, že návrh Městského soudu v Praze na zrušení rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ve vztahu k článku II byl Ústavním soudem odmítnut jako nepřipustný pro překážku jiného řízení zahájeného v téže věci, ve zbytku byl pak odmítnut pro nedostatek aktivní legitimace navrhovatele. Na zasedání pléna Ústavního soudu dne 5. března 2013 byl dále odmítnut návrh skupiny senátorů na zrušení ustanovení čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii s tím, že vyhlášení amnestie je výsadním právem prezidenta republiky, které směřuje do oblasti moci soudní a je vyloučeno, aby soudní moc mohla zrušit Ústavou předvídaný zásah vůči sobě samé.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí Ústavního soudu nic nemění na správnosti usnesení Městského soudu o účasti obžalovaných na rozhodnutí o amnestii a o zastavení jejich trestního stíhání, stížnost státního zástupce byla jako nedůvodná zamítnuta.

Pokud jde o stížnost poškozeného České republiky – Ministerstva zahraničních věcí, tato byla zamítnuta jako stížnost, která byla podána opožděně a také osobou neoprávněnou. Zákonná třídní lhůta stanovená pro podání stížnosti začala běžet ode dne 5. 1. 2013 a konec lhůty připadl na 7. 1. 2013. Protože stížnost byla podána až dne 11. 1. 2013, jde o stížnost podanou opožděně. Podle poučení napadeného usnesení je proti němu přípustná stížnost pouze státního zástupce.

Číslo:	6
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	4To 14-2013
Soudce:	Hana Kárová
Skutek:	pokračující zvláště závažný zločin podvodu ve spolupachatelství
Škoda:	viz Krajský soud v Hradci Králové sp. zn. 2T 13/2006
Počet obviněných:	2
Obvinění (amnestovaní):	K. T., Ing. O. B.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Hradci Králové sp. zn. 2T 13/2006
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Hradci Králové sp. zn. 2T 13/2006

Citace (volně): Na základě článku II amnestie rozhodl Krajský soud v Hradci Králové dne 31. 1. 2013 o zastavení trestního stíhání obviněných K. T. a Ing. O. B., stíhaných pro jednání, v němž je obžalobou Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 20. 2. 2012 spatřován pokračující zvláště závažný zločin podvodu ve spolupachatelství. Proti tomu podal stížnost státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, poškozený a společný zmocněnec poškozených Garančního fondu obchodníků s cennými papíry. Vrchní soud tyto stížnosti zamítl.

V usnesení Krajský soud v Hradci Králové uvedl, že dne 8. 3. 2012 byla k tomuto soudu podána obžaloba Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 20. 2. 2012, kterou je oběma obviněným kladeno za vinu spáchání trestné činnosti popsané ve výroku usnesení. O této obžalobě bylo rozhodnuto Krajským soudem v Hradci Králové ze dne 20. 6. 2012 tak, že byla tato trestní věc vrácena státnímu zástupci k došetření. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 12. 2012 bylo usnesení Krajského soudu v Hradci Králové o vrácení věci zrušeno a Krajskému soudu v Hradci Králové uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Trestní spis byl Krajskému soudu v Hradci Králové vrácen dne 7. 1. 2013. Při posouzení účasti obviněných na amnestijním rozhodnutí prezidenta republiky soud vycházel z toho, že na oba obviněné byla poprvé podána obžaloba pro trestný čin podvodu Vrchním státním zastupitelstvím v Praze ze dne 7. 6. 2004, a to dne 21. 6. 2004 k Městskému soudu v Praze. Na základě sporu o příslušnost byla tato obžaloba rozhodnutím vrchního soudu ze dne 31. 8. 2004 Městskému soudu v Praze odňata a přikázána k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Hradci Králové. Obžaloba byla Krajským soudem v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2005 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 12. 2005 vrácena státnímu zástupci k došetření. Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 11. 2006 byla zamítnuta stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti v neprospěch obviněných proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 12. 2005. V pořadí druhá obžaloba pro stejnou trestnou činnost byla obžaloba Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 2. 8. 2006. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 3. 2007, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 11. 2007, byla tato obžaloba vrácena státnímu zástupci k došetření, když došlo pouze k částečnému splnění daných pokynů a nebyly odstraněny závažné procesní vady. Usnesením policejního orgánu, a to útvaru korupce a finanční kriminality v Praze ze dne 31. 3. 2009, došlo k novému zahájení trestního stíhání obou obviněných pro trestný čin podvodu spáchaného formou spolupachatelství a podání v pořadí třetí obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 25. 11. 2009. Usnesením podepsaného soudu ze dne 29. 12. 2010, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 3. 2011, byla i tato obžaloba vrácena státnímu zástupci k došetření. V pořadí čtvrtou podanou obžalobou je pak obžaloba ze dne 20. 2. 2012. Tato poslední obžaloba je stejného znění jako v pořadí třetí podaná obžaloba.

Krajský soud v Hradci Králové dospěl k závěru, že je třeba vycházet z celkové doby trestního stíhání obviněných, které je pro tuto stejnou trestní věc vedeno od roku 2002, kdy došlo k prvnímu zahájení trestních stíhání obviněných. To, že je v různých usneseních o zahájení trestních stíhání či různých obžalobách rozdílný popis jejich jednání, nic nemění na skutečnosti, že jde stále o jeden a týž skutek. Bylo vinou orgánů činných v přípravném trestním řízení, že k takovýmto pochybením došlo a tato pochybení orgánů pak nelze dávat k tíži obviněným. Vrchní soud v Praze se s tím ztotožnil.

Číslo:	7
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	4To 43/2013
Soudce:	Josef Mazák
Skutek:	trestné činy podvodu a zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby
Škoda:	viz Městský soud v Praze č. j. 49 T 4/2012-32
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	M. H.
Související stíhané osoby:	viz Městský soud v Praze č. j. 49 T 4/2012-32
Klíčová slova:	viz Městský soud v Praze č. j. 49 T 4/2012-32

Citace (volně): Usnesením ze dne 17. 1. 2013 Městský soud v Praze zastavil trestní stíhání obžalovaného M. H., stíhaného pro trestné činy podvodu a zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, a to na základě článku II amnestie. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze proti tomu podal stížnost. Vrchní soud v Praze stížnost zamítá.

Městský soud shledal, že obžalovaný M. H. je účasten rozhodnutí prezidenta o amnestii, neboť je stíhán pro trestné činy, za které by sice podle zákona účinného v době spáchání bylo možno uložit trest odnětí svobody na pět až dvanáct let a podle takto stanovené trestní sazby by obžalovaný nebyl amnestie účasten, avšak právní úprava nyní účinná (trestní zákoník č. 40/2009 Sb.) je pro obžalovaného příznivější, neboť by podle ní bylo jeho jednání kvalifikováno jako zločiny podvodu a zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, (...) kterážto ustanovení na stíhané jednání stanoví trest odnětí svobody od pěti do deseti let, přičemž se trestnost činu posuzuje podle tohoto pozdějšího (neboť příznivějšího) zákona. Horní hranice trestní sazby tak nepřevyšuje hranici 10 let stanovenou v čl. II rozhodnutí o amnestii. Dále městský soud zjistil, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo obžalovanému M. H. doručeno dne 25. 6. 2002 (ve vztahu k trestnému činu zkrácení daně) a dne 19. 6. 2003 (ve vztahu k trestnému činu podvodu). Od zahájení trestního stíhání k 1. 1. 2013 tak uplynulo více než osm let. Obě podmínky čl. II rozhodnutí o amnestii jsou tudíž splněny.

Proti tomuto usnesení podal stížnost státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze. Namítl, že ačkoliv byly splněny formální podmínky pro použití čl. II rozhodnutí o amnestii, existují závažné pochybnosti o ústavnosti čl. II předmětného amnestijního rozhodnutí. Přitom poukázal na okolnosti, za jakých bylo rozhodnutí o amnestii vydáno a jak bylo kontrasignováno; ačkoli nesla za toto rozhodnutí podle Ústavy ČR odpovědnost vláda, nebylo vládou vůbec projednáno. Dále poukázal na to, že jiný senát Městského soudu v Praze v trestní věci sp. zn. 3T 11/2010 dne 15. 1. 2013 vydal rozhodnutí, jímž trestní stíhání obžalovaných přerušil a věc předložil Ústavnímu soudu ČR s tím, že má za to, že amnestie prezidenta republiky je v rozporu s ústavním pořádkem. Kromě toho, že u Městského soudu v Praze byla vydána dvě protichůdná rozhodnutí, byl dne 14. 1. 2013 proti čl. II amnestie podán skupinou 30 senátorů Parlamentu ČR návrh na zahájení řízení o jeho zrušení.

Vrchní soud v Praze přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení (...) a dospěl k závěru, že stížnost není důvodná. K námitkám státního zástupce je třeba uvést, že v době rozhodování stížnostního soudu již byl Ústavním soudem ČR odmítnut zmíněný návrh Městského soudu v Praze na zrušení rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ve vztahu k článku II, a to jako nepřipustný pro překážku jiného řízení zahájeného v téže věci, ve zbytku byl pak odmítnut pro nedostatek aktivní legitimity navrhovatele. Na zasedání pléna Ústavního soudu dne 5. března 2013 byl dále odmítnut návrh skupiny senátorů na zrušení ustanovení čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii s tím, že vyhlášení amnestie je výsadním právem prezidenta republiky, které směřuje do oblasti moci soudní a je vyloučeno, aby soudní moc mohla zrušit Ústavou předvídaný zásah vůči sobě samé.

Číslo:	8
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	4To 55/2013
Soudce:	Josef Mazák
Skutek:	trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby ve formě organizátorství, resp. trestné činy padělání a pozměňování veřejné listiny, podvodu a zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby
Škoda:	viz Městský soud v Praze č. j. 49 T 17/2007-11634
Počet obžalovaných:	2
Obžalovaní (amnestovaní):	J. K., M. V.
Související stíhané osoby:	viz Městský soud v Praze č. j. 49 T 17/2007-11634
Klíčová slova:	viz Městský soud v Praze č. j. 49 T 17/2007-11634

Citace (volně): Usnesením ze dne 17. 1. 2013 Městský soud v Praze zastavil trestní stíhání obžalovaných J. K. a M. V., stíhaných pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby ve formě organizátorství (J. K.) a pro trestné činy padělání a pozměňování veřejné listiny, podvodu a zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby (M. V.). Proti tomu podal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze stížnost. Vrchní soud v Praze tuto stížnost zamítl.

Městský soud shledal, že obžalovaní J. K. a M. V. jsou účastni rozhodnutí prezidenta o amnestii, neboť jsou stíháni pro shora uvedené trestné činy, za které by sice podle zákona účinného v době spáchání bylo možno uložit trest odnětí svobody na pět až dvanáct let a podle takto stanovené trestní sazby by obžalovaní nebyli amnestie účastni, avšak právní úprava nyní účinná (trestní zákoník č. 40/2009 Sb.) je pro obžalované příznivější, neboť by podle ní bylo jejich jednání kvalifikováno jako zločiny zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, (...) kterážto ustanovení na stíhané jednání stanoví trest odnětí svobody od pěti do deseti let, přičemž se trestnost činu posuzuje podle tohoto pozdějšího (neboť příznivějšího) zákona. Horní hranice trestní sazby tak nepřevyšuje hranici 10 let stanovenou v čl. II rozhodnutí o amnestii. Dále městský soud zjistil, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo obžalovanému J. K. doručeno dne 22. 3. 2004 (ve vztahu k trestnému činu zkrácení daně) a obžalovanému M. V. dne 24. 6. 2002 (ve vztahu k trestnému činu zkrácení daně) a dne 20. 6. 2003 (ve vztahu k trestnému činu podvodu) a dne 7. 4. 2003 (ve vztahu k trestnému činu padělání a pozměňování veřejné listiny). Od zahájení trestního stíhání k 1. 1. 2013 tak uplynulo více než osm let. Obě podmínky uvedené v čl. II rozhodnutí o amnestii jsou tudíž splněny, neboť ke dni 1. 1. 2013 nebylo ve věci obžalovaných J. K. a M. V. pravomocně rozhodnuto, tedy trestní stíhání dosud nebylo skončeno (věc je ve stadiu po vyhlášení nepravomocného odsuzujícího rozsudku).

Proti tomuto usnesení podal stížnost státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze. Namítl, že existují závažné pochybnosti o ústavnosti čl. II předmětného amnestijního rozhodnutí. Přitom poukázal na okolnosti, za jakých bylo rozhodnutí o amnestii vydáno a jak bylo kontrasignováno; ačkoli nesla za toto rozhodnutí podle Ústavy ČR odpovědnost vláda, nebylo vládou vůbec projednáno. Dále poukázal na to, že jiný senát Městského soudu v Praze v trestní věci sp. zn. 3T 11/2010 dne 15. 1. 2013 vydal rozhodnutí, jímž trestní stíhání obžalovaných přerušil a věc předložil Ústavnímu soudu ČR s tím, že má za to, že amnestie prezidenta republiky je v rozporu s ústavním pořádkem. Kromě toho byl dne 14. 1. 2013 proti čl. II amnestie podán skupinou 30 senátorů Parlamentu ČR návrh na zahájení řízení o jeho zrušení.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí Ústavního soudu nic nemění na správnosti usnesení Městského soudu v Praze o účasti obou obžalovaných na rozhodnutí o amnestii a o zastavení jejich trestního stíhání, byla stížnost ve vztahu k oběma jmenovaným obžalovaným jako nedůvodná zamítnuta.

Číslo:	9
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	5 To 32/2013
Soudce:	Hana Navrátilová
Skutek:	viz Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec pod sp. zn. 56 T 42/2003
Škoda:	viz Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec pod sp. zn. 56 T 42/2003
Počet obžalovaných:	2
Obžalovaní (amnestovaní):	Mgr. P. P., Ing. Z. Š.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec pod sp. zn. 56 T 42/2003
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec pod sp. zn. 56 T 42/2003

Citace (volně): Usnesením ze dne 13. 2. 2013 Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec soud rozhodl, že se opravuje výrok usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze 7. 1. 2013 č. j. 56 T 42/2003-5148, jímž bylo ve věci obžalovaných Mgr. P. P. a Ing. Z. Š., vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec pod sp. zn. 56 T 42/2003, rozhodnuto o aplikaci amnestijního rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. Toto rozhodnutí soud odůvodnil tím, že v původním rozhodnutí bylo omylem vynecháno sloveso „zastavuje“ a tuto zřejmou nesprávnost je proto třeba napravit opravným usnesením. Proti tomuto usnesení podal v zákonné lhůtě stížnost Mgr. P. P. Z obsahu a smyslu stížnosti vyplývá, že stížnost podává z opatrnosti, neboť trvá na svém prohlášení, že využívá svého práva na projednání obžaloby před soudem.

Vrchní soud v Praze proto přezkoumal z podnětu této stížnosti řízení napadenému usnesení předcházející a dospěl k závěru, že Mgr. P. P. není osobou k podání stížnosti oprávněnou, neboť podanou stížností nemůže dosáhnout pro sebe příznivějšího rozhodnutí. Práva stěžovatele na projednání věci uplatněného se přitom posuzované rozhodnutí netýká.

Vzhledem ke shora uvedenému bylo nutno stížnost bez dalšího z formálních důvodů zamítnout, aniž bylo možné z podnětu této stížnosti napadené usnesení meritorně přezkoumat.

Číslo:	10
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	5 To 35/2013
Soudce:	Pavla Augustinová
Skutek:	trestný čin zpronevěry
Škoda:	viz Městský soud v Praze č. j. 47 T 4/2007-943
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	G. S.
Související stíhané osoby:	viz Městský soud v Praze č. j. 47 T 4/2007-943
Klíčová slova:	viz Městský soud v Praze č. j. 47 T 4/2007-943

Citace (volně): Městský soud v Praze usnesením ze dne 13. 2. 2013 rozhodl výrokem pod bodem I o tom, že se pokračuje v trestním stíhání obviněného G. S., a v návaznosti na to toto rozhodnutí, proti kterému je přípustná stížnost, ovšem nemá odkladný účinek, rozhodl výrokem pod bodem II o tom, že obviněný G. S. je účasten rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 o amnestii, konkrétně čl. II. Proto se zastavuje jeho trestní stíhání pro skutek, ve kterém byl obžalobou spatřován trestný čin zpronevěry podle trestního zákona účinného do 31. 12. 2009. Soud v usnesení současně přesně popsal skutek, kterého se jeho rozhodnutí týká. Proti usnesení podala stížnost státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze. Vrchní soud v Praze stížnost zamítl.

Jediným argumentem podané stížnosti je to, že státní zástupkyně má za sporný z pohledu ústavnosti článek II amnestijního rozhodnutí, podle kterého soud prvního stupně postupoval. Státní zástupkyně poukázala na to, že tímto ustanovením byla významným způsobem porušena práva poškozených, kteří byli připraveni o možnost domoci se vrácení svého majetku, ačkoli se řádně a včas připojili s nárokem na náhradu škody a legitimně očekávali, že o něm bude v trestním řízení rozhodnuto. Současně státní zástupkyně zdůraznila, že senátoři Parlamentu ČR podali k Ústavnímu soudu stížnost směřující proti posuzovanému amnestijnímu rozhodnutí, ve které se domáhali zrušení čl. II, a upozornila na to, že v případě kladného rozhodnutí Ústavního soudu o této stížnosti by napadené usnesení ztratilo svůj podklad a přitom by jej nebylo možné zvrátit cestou mimořádných opravných prostředků.

Vrchní soud v Praze z podnětu podané stížnosti přezkoumal napadené usnesení i řízení, které mu předcházelo, a zjistil, že stížnost je zcela nedůvodná. K námitkám státní zástupkyně Vrchní soud v Praze dodává, že soud prvního stupně v ničem nepochybil, jestliže rozhodl, že na obviněného G. S. se vztahuje amnestie prezidenta. Vrchní soud v Praze připomíná, že soudy v případě agraciačního rozhodnutí prezidenta republiky rozhodují z úřední povinnosti a jejich rozhodnutí pouze deklarují určitou skutečnost, kterou nemohou jakkoli ovlivnit. V posuzované věci není pochybnost o tom, že obviněný G. S. je účasten amnestie prezidenta a to konkrétně čl. II. Citovaný článek amnestijního rozhodnutí rozhodně nelze označit za sporný z pohledu porušení práv poškozených, jak tvrdí státní zástupkyně, protože poškození mohou svá práva uplatnit i cestou občanskoprávní. Jeho formulační nedostatečnost dávající prostor k různým výkladovým stanoviskům se projevuje pouze v těch případech, kdy se obvinění jako uprchlí vyhýbali trestnímu stíhání. To se ale v posuzované kauze nestalo. Vrchní soud v Praze odmítl jako irelevantní argument státní zástupkyně, že soud prvního stupně měl vyčkat na rozhodnutí Ústavního soudu o návrhu skupiny senátorů senátu Parlamentu ČR, aby zrušil ustanovení čl. II amnestijního rozhodnutí. Navrhovaný postup nemá oporu v trestním řádu. Pakliže soud prvního stupně v dané věci správně nedospěl k závěru, že amnestijní rozhodnutí je v rozporu s ústavním pořádkem, a nepřerušil trestní stíhání, nemůže si státní zástupce takové rozhodnutí vynucovat poukazem na názor zastávaný skupinou senátorů. Nad rámec uvedeného Vrchní soud v Praze konstatuje, že Ústavní soud usnesením ze dne 5. 3. 2013 návrh na zrušení ustanovení čl. II amnestijního rozhodnutí odmítl.

Číslo:	11
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 66/2012
Soudce:	Radek Hartmann
Skutek:	trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku
Škoda:	795 203 330 Kč
Počet obžalovaných:	3
Obžalování (amnestování):	D. T., P. K., D. P.
Související stíhané osoby:	nezjištěny
Klíčová slova:	Private Investors, a.s.

Podstata: Obžalování prováděli s finančními prostředky, svěřenými společností Private Investors, obchody na americkém kapitálovém trhu, přičemž na 2 017 portfoliích způsobili 2 008 poškozeným klientům společnosti Private Investors škodou ve výši 795 203 330 Kč.

Citace (volně): Obžalování činili kroky poškozující klienty společnosti Private Investors a.s., zvláště pak nezajistili řízení rizik spojených s realizovanými obchody s cennými papíry, implementaci vhodného systému vnitřní kontroly prováděných obchodů a jejich vypořádání, průběžné vyhodnocování stavu clientských portfolií, náležité vedení clientského účetnictví – účtování o obchodech na účet klientů a zpracování účetních evidencí a výkazů – dostatečné softwarové zabezpečení evidence obchodů na účet klientů v užívaném elektronickém obchodním systému a vzájemné oddělení obchodů uskutečňovaných na účet každého jednotlivého klienta. Současně akceptovali celkově nevýhodně nastavené parametry pro obchodování na účet klientů na americkém kapitálovém trhu, zejména když připustili, aby aktiva klientů – finanční prostředky a akcie – byly soustředěny na hromadných účtech vedených pro společnost Private Investors a.s. ve Spojených státech amerických bez rozlišení toho, zda při obchodech s nimi ve prospěch klientů bylo či nebylo možné užít úvěr, aby za poskytnutý úvěr bylo ručeno i aktivy těch klientů, kterým úvěr poskytnut nebyl, a aby do zástavy byla dána a následně na vyrovnání závazků z poskytnutých úvěrů použita i aktiva klientů, k nimž neměla společnost Private Investors a.s. ani právo správy, když bez souhlasu a vědomí klientů zastavili jejich veškerá současná i budoucí aktiva, a to za situace, kdy tito nebyli informováni ani o povaze zřízených hromadných clientských účtů ve Spojených státech amerických, ani o tom, že jejich aktiva jsou na nich evidována bez jakéhokoliv rozlišení toho, komu z nich patří, přičemž tyto nevýhody nastavených obchodních vztahů a uvedená porušení daných povinností se navenek projevila v období mimořádného poklesu hodnot cenných papírů na americkém kapitálovém trhu na přelomu let 2000 a 2001 a klienti společnosti Private Investors a.s. tehdy přišli v důsledku jim neznámých a pro ně nevýhodných kroků obžalovaných bez svého přičinění o veškerá svá aktiva vedená na uvedených účtech v USA.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011 sp. zn. 40 T 9/2010 byli obžalování uznáni vinnými trestným činem porušování povinností při správě cizího majetku ve znění účinném do 31. 12. 2009, jehož se měli dopustit jednáním popsáním ve výroku tohoto usnesení. Za to jim byly uloženy tresty odnětí svobody každému ve výměře tří let a šesti měsíců, pro jehož výkon byli zařazeni do věznice s dozorem. Tímtož rozsudkem jim dále byly uloženy tresty zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatné výdělečné činnosti a funkce statutárního orgánu, prokuristy, makléře a správce portfolia v obchodních společnostech zabývajících se obchodem s cennými papíry na dobu sedmi let. Zároveň bylo rozhodnuto o povinnosti obžalovaných nahradit poškozeným způsobenou škodu. Proti tomuto rozsudku podali obžalování odvolání, o nichž měl rozhodnout Vrchní soud v Praze.

Jelikož v posuzovaném případě byly všechny podmínky pro aplikaci čl. II amnestie prezidenta republiky splněny, nezbylo odvolacímu soudu, než trestní stíhání proti obžalovaným zastavit (ke sdělení obvinění u všech tří později obžalovaných došlo v roce 2001).

Číslo:	12
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	6To 76/2012
Soudce:	Radek Hartmann
Skutek:	zločin podvodu
Škoda:	130 915 985 Kč
Počet obžalovaných:	1
Obžalování (amnestování):	S. B. S.
Související stíhané osoby:	S. S., A. P.
Klíčová slova:	Millenium Consultants s.r.o.; Mondale Capital Limited

Citace (volně): Obžalovaný S. B. S. na různých místech v Praze jako jednatel a jediný společník společnosti Millenium Consultants s.r.o. pod nepravdivou záminkou získání vysokého zhodnocení vložené hotovosti obchodováním na mezibankovním devizovém trhu Forex, prostřednictvím zahraniční společnosti Mondale Capital Limited, vylákal od poškozených hotovost, ačkoliv Millenium Consultants s.r.o. nikdy nebyla oprávněna obchodovat devizovými hodnotami, ani takto nečinila, přičemž prostředky, které se mu podařilo od důvěřivých klientů shromáždit na účtech a dílem též na hotovosti, použil pro svoji potřebu v rozporu se smlouvami a přáním klientů, přičemž (...) tak způsobil celkovou škodu ve výši 25 308 176 Kč. Obžalovaný S. B. S. s již odsouzenými S. S. O. a A. P. po vzájemné předchozí dohodě pod nepravdivou záminkou získání vysokého zhodnocení finančních prostředků vylákali od poškozených hotovost (...), přičemž prostředky použili pro svoji potřebu v rozporu se smlouvami a přáním klientů a způsobili tak škodu poškozeným ve výši 105 607 809 Kč.

Rozsudkem Městského soudu v Praze byl obžalovaný S. B. S. uznán vinným zločinem podvodu. Za to mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání pěti let a osmi měsíců. Tímtož rozsudkem mu byl dále uložen též trest vyhoštění na dobu neurčitou a bylo rozhodnuto o jeho povinnosti nahradit poškozeným způsobenou škodu. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, které mělo být projednáno Vrchním soudem v Praze ve veřejném zasedání dne 25. února 2013. Dne 1. 1. 2013 vyhlásil prezident republiky amnestii. V posuzovaném případě je zřejmé, že obžalovaný byl na podkladě opatření o sdělení obvinění, které bylo jeho obhájci doručeno dne 17. 4. 2001, stíhán jako uprchlý pro shora uvedený skutek. Tímto trestným činem byl poté v řízení proti uprchlému rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2007 uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání sedmi let a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Usnesením Vrchního soudu v Praze dne 24. 8. 2009 bylo jeho odvolání zamítnuto. Dne 15. 6. 2011 byl obžalovaný na základě evropského zatýkacího rozkazu zatčen na území Velké Británie a dodán do výkonu trestu odnětí svobody v České republice. Jelikož obžalovaný podal návrh na zrušení původního rozsudku, postupoval Městský soud v Praze podle trestního řádu, napadený rozsudek zrušil, pokračoval v trestním řízení a obžalovaného uznal vinným zločinem podvodu, u něhož činí sazba trestu odnětí svobody 5 až 10 let. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný S. B. S. odvolání, o němž doposud nebylo Vrchním soudem v Praze rozhodnuto. Obžalovaný je tedy k 1. 1. 2013 stíhán více jak osm let pro trestný čin, pro nějž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující deset let a ke dni vyhlášení amnestie nebylo vedeno řízení proti uprchlému.

Vrchní soud v Praze se v rámci úvah o aplikaci amnestie prezidenta republiky zabýval též tím (...), zda je možné od osmileté lhůty uvedené v tomto článku amnestie odečíst dobu, po kterou bylo konáno řízení proti uprchlému a po kterou obviněný zjevně trestní stíhání mařil a dospěl k závěru, že takový výklad znění čl. II amnestie neumožňuje. Amnestie zjevně nestanoví, zda, případně za jakých podmínek, lze dobu, po kterou bylo vedeno řízení proti uprchlému, započít do osmileté lhůty od zahájení trestního stíhání. O započtení doby, po kterou bylo vedeno řízení proti uprchlému do osmileté doby uvedené v čl. II na podkladě znění výše citovaného ustanovení amnestie tak uvažovat nelze. Jelikož v posuzovaném případě byly všechny podmínky pro aplikaci čl. II amnestie prezidenta republiky splněny, nezbylo odvolacímu soudu než trestní stíhání proti obžalovanému S. B. S. zastavit.

Číslo:	13
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	6To 73-2012
Soudce:	Hana Pecová
Skutek:	trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, trestný čin krádeže dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu, trestný čin porušování domovní svobody, trestný čin poškozování cizí věci a trestný čin neoprávněného držení platební karty
Škoda:	4 935 066 Kč
Počet obžalovaných:	1
Obžalování (amnestování):	D. S.
Související stíhané osoby:	S. S., A. S.
Klíčová slova:	vloupání do domů a bytů a následné krádeže
<p>Podstata: Obžalovaný D. S. spolu s dalšími osobami se v letech 2003 a 2004 vloupali 22 krát do domů nebo bytů po Praze a ukradli elektroniku, šperky, pamětní mince, medaile, hodinky, mobilní telefony, kožichy, finanční hotovosti, cestovní tašky, doklady, klíče od vozů, kosmetiku, oblečení, spodní prádlo, snowboard, skateboard apod. Tím způsobili celkovou škodu ve výši 4 935 066 Kč. Dříve, než Vrchní soud v Praze stihl rozhodnout o odvolání obžalovaného D. S., prezident vyhlásil amnestii, v důsledku čehož bylo stíhání zastaveno. D. S. byl také již dříve pravomocně odsouzen.</p> <p>Citace (volně): Obžalovaný D. S. se dvakrát neoprávněně zdržoval na území ČR, ačkoliv mu byl v roce 2003 uložen trest vyhoštění v trvání 10 let. Dále byl v roce 2006 Obvodním soudem pro Prahu 10 pravomocně odsouzen pro maření výkonu úředního rozhodnutí a uznán vinným jako spolupachatel pokusem trestného činu krádeže a trestním činem porušování domovní svobody k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 32 měsíců a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou (trest odnětí svobody byl na obžalovaném už vykonán). Následně byli obžalování S. S. a D. S. v roce 2010 a ve stejném rozsahu rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2012 uznáni vinnými trestným činem krádeže dílem dokonáným, dílem ve stadiu pokusu, trestným činem porušování domovní svobody, trestným činem poškozování cizí věci a trestným činem neoprávněného držení platební karty a obžalovanému D. S. byl uložen souhrnný společný trest v trvání pěti roků. Dále mu byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou a bylo rozhodnuto o povinnosti obžalovaného zaplatit na náhradě škody uvedené částky specifikovaným poškozeným. Proti tomuto rozsudku v zastoupení obžalovaného D. S. podal jeho obhájce odvolání, kterým napadl výrok o vině i o uloženém trestu a výrok o náhradě škody, přičemž opětovně v odůvodnění odvolání uplatnil stejné námitky jako v odvoláních předchozích a závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek, který trpí vadami, zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Spis byl Vrchnímu soudu v Praze s odvoláním obžalovaného D. S. předložen k rozhodnutí dne 20. 11. 2012. Ještě předtím, než o opravném prostředku bylo rozhodnuto, prezident republiky v amnestijním rozhodnutí ze dne 1. 1. 2013.</p> <p>Odvolací soud shledal, že v případě obžalovaného D. S. jsou splněny podmínky pro to, aby jeho trestní stíhání pro skutky uvedené pod body 1. – 17., 21. – 24. a 30. bylo zastaveno. Ze spisového materiálu zjistil, že usnesení o zahájení trestního stíhání pro uvedené skutky jsou ze dne 8. 4., 22. 4., 10. 5., 23. 6. a 29. 11. 2004, což znamená, že do dne 1. 1. 2013 uplynula doba více než osmi roků, sazba za nejpřísněji trestný čin zde činí dva až osm let odnětí svobody, nejde o trestní stíhání proti uprchlému a jde o neskončené trestní stíhání. Z uvedených důvodů, kdy byly splněny všechny podmínky pro použití aboličního ustanovení, rozhodl vrchní soud tak, jak uvedeno pod bodem 2. tohoto rozhodnutí (trestní stíhání se zastavuje).</p>	

Číslo:	14
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	9To 6/2013
Soudce:	Jana Kantorová
Skutek:	zvlášť závažný zločin podvodu dílem dokonaný a dílem ve stadiu pokusu
Škoda:	viz Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č. j. 28 T 23/2004-17334
Počet obžalovaných:	2
Obžalovaní (amnestovaní):	H. P. R. (občan SRN), K. R.
Související stíhané osoby:	nezjištěny
Klíčová slova:	COTRA-CONTIMEX spol. s r.o.; VERUNA GmbH

Podstata: K. R. jako jednatel společnosti COTRA-CONTIMEX společně s H. P. R., který vystupoval pod totožností Gerhard Heiko Müller a také se vydával za zástupce německé společnosti VERUNA GmbH, a pravděpodobně s dalšími osobami, v průběhu roku 2003 nabízeli skrze inzerci zprostředkování práce a dopravy zájemcům do Venezuely, kde zájemci měli vykonávat práce na ropných plošinách. Za údajné zprostředkování práce měli zájemci uhradit zálohy na letenky a vízum ve výši 10 000 korun, přičemž tato záloha jim měla být později vrácena společně s první mzdou. Nic z toho však zařizováno nebylo, obžalované osoby dále vybíraly zálohy od zájemců, od kterých celkově vylákaly a jim nevrátily částku 5 642 300 Kč a pokusili se vylákat finanční částku ve výši 130 000 Kč. Stíhání bylo zastaveno usnesením krajského soudu na základě amnestie, státní zástupce proti tomu podal stížnost, Vrchní soud v Praze napadené usnesení pro formální chybu zrušil, sám však stíhání na základě amnestie zastavil v souladu s napadeným usnesením krajského soudu.

Citace (volně): Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci napadeným usnesením podle (...) a článku II amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 zastavil trestní stíhání obžalovaných H. P. R. a K. R. pro skutek spočívající dle obžaloby v tom, že (...) vybírali zálohy, ačkoliv věděli, že pro realizaci zajištění práce v zahraničí a odcestování do Venezuely nebylo učiněno nic, žadatele o zprostředkování práce v cizině tak záměrně uváděli v omyl, v úmyslu získat pro sebe a na jejich úkor neoprávněné obohacení ke škodě jejich majetku, k čemuž došlo v uvedených případech, kdy byly od 576 poškozených vylákány finanční částky v celkové výši 5 642 300 Kč a od dalších 12 poškozených se pokusili vylákat finanční částky v celkové výši 130 000 Kč, čímž měli spáchat zločin podvodu, dílem dokonaný a dílem ve stadiu pokusu podle trestního zákoníku. Svoje rozhodnutí krajský soud odůvodnil tím, že jsou splněny podmínky čl. II amnestie prezidenta republiky. Uvedl, že trestní stíhání bylo zahájeno proti obžalovanému K. R. usnesením ze dne 11. 10. 2003 a proti H. P. R. usnesením ze dne 16. 10. 2003, oběma usnesení doručeno téhož dne. Krajský soud dospěl k závěru, že je nutno vycházet ze zahájení trestního stíhání na základě usnesení ze dne 11. a 16. 10. 2003, nikoliv z opětovného zahájení trestního stíhání pro týž skutek usnesením ze dne 4. 2. 2010. K opětovnému zahájení trestního stíhání došlo výhradně z důvodu pochybení orgánu činného v trestním řízení a tato okolnost nemůže být obžalovaným dávana k tíži. Proto bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce stížnost. Vrchní soud v Praze z podnětu stížnosti přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení (...). Počátek běhu doby trestního stíhání stanovil krajský soud správně a opačný názor státního zástupce je nepřípustný, hrubě poškozující práva obžalovaných. Pro určení počátku trestního stíhání je rozhodný okamžik doručení prvního usnesení o zahájení trestního stíhání pro skutek obviněným, bez ohledu na to, že usnesení je zatíženo vadou. Na základě uvedené úvahy Vrchní soud v Praze přisvědčil konečnému úsudku krajského soudu, že délka trestního stíhání obžalovaného K. R. ke dni 1. 1. 2013 převyšuje osm roků (od 16. 10. 2003), protože dobu trestního stíhání vedeného v režimu řízení proti uprchlému nelze od celkové doby trestního stíhání odečítat. Na základě výše uvedeného dospěl Vrchní soud v Praze k závěru, že oba obžalovaní H. P. R. a K. R. jsou účastní rozhodnutí prezidenta republiky.

Číslo:	15
Soud:	Vrchní soud v Praze
Č. j. nebo sp. zn.:	9To 74/2012
Soudce:	Petr Píša
Skutek:	dva zločiny podvodu, dva trestné činy neoprávněného podnikání
Škoda:	293 671 792 Kč (nejméně)
Počet obžalovaných:	1
Obžalování (amnestování):	Mgr. P. D.
Související stíhané osoby:	V. M.
Klíčová slova:	Progres Invest, spol. s r. o.

Podstata: Obžalovaný P. D. spolu s V. M. v průběhu let 1994 až 1996 (resp. 1997 v případě V. M.) jako statutární zástupci obchodní společnosti Progres Invest na celém území České republiky prostřednictvím obchodních zástupců a multilevel marketingové sítě těchto obchodních zástupců uzavírali Smlouvy o sdružení investic, přijímali finanční vklady, vydávali „podílové listy“, a to pod příslibem výhodného zhodnocení vkladu, přičemž již v okamžiku uzavírání smlouvy jednali v úmyslu získané prostředky jejich vkladatelům v budoucnu nevrátit a tyto si ponechat pro vlastní potřebu, žádné aktivity přinášející zhodnocení neprováděli, toto jen předstírali a získané finanční prostředky odčerpávali na platby vysokých provizí pro obchodní zástupce a pro vlastní potřebu. V průběhu let 1994 až 1996 tak došlo k uzavření 22 686 termínovaných smluv (další smlouvy byly uzavřeny v roce 1997 působením V. M.) a vkladatelům způsobili nevrácením vkladů celkovou škodu ve výši nejméně 293 671 792 Kč (další škodu ve výši nejméně 189 056 834 Kč způsobil obžalovaný V. M. v roce 1997).

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 4. 2012, č. j. 3 T 3/2005-2853 uznal soud obžalovaného P. D. vinným dvěma trestnými činy podvodu a dvěma trestnými činy neoprávněného podnikání. P. D. byl odsouzen k odnětí svobody v trvání 5 let a byla mu uložena povinnost uhradit vyjmenovaným poškozeným škodu ve stanovené výši. P. D. se proti tomu odvolal. Dříve, než stačil Vrchní soud v Praze o odvolání rozhodnout, rozhodl usnesením ze dne 8. 1. 2013 tak, že za použití článku II amnestie prezidenta republiky se trestní stíhání P. D. zastavuje.

Citace (volně): Vrchní soud dodává, že trestní stíhání se vedlo o nestandardně obsáhlém skutku, který se dotýká vysokého počtu více než dvaceti tisíc poškozených, což se nesporně projevilo v obtížnosti věci, ve velkém objemu trestního spisu (spolu s přílohami spis výrazně přesahuje 100 000 stran) a tím ve značné délce trestního stíhání, nicméně rozhodnutí o amnestii neobsahuje žádné další omezující podmínky, které by zmíněné okolnosti zohledňovaly a vylučovaly obžalovaného D. z účasti na ní.

Pozn. Proti zastavení stíhání obžalovaného P. D. podal nejvyšší státní zástupce dovolání k Nejvyššímu soudu, který jej však odmítl. Oba obvinění byli již v roce 2006 Krajským soudem v Hradci Králové uznáni vinnými trestným činem podvodu. Byly jim uloženy tresty odnětí svobody v trvání 9 let (V. M.) a 6,5 roku (P. D.). Dále bylo rozhodnuto o náhradě škody. Proti tomu podali odvolání oba obvinění, krajský státní zástupce v Hradci Králové a společný zmocněnec poškozených. Odvolací Vrchní soud v Praze rozhodl usnesením v roce 2007 tak, že napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil státnímu zástupci k došetření. A odvolání společného zmocněnce poškozených zamítl. V odůvodnění Vrchní soud mj. uvedl, že si je vědom toho, že tato věc se svým rozsahem vymyká jiným běžně projednávaným věcem a že v době zahájení trestního stíhání v počátečním stadiu ještě nebyli známi všichni poškození. Přesto však bez uvedení jmen konkrétních poškozených v popisu skutku s konkrétními částkami, o něž měli být poškozeni, nelze posoudit, zda zvolená právní kvalifikace činu je v souladu se zákonem. Vrchní soud rovněž zdůraznil, že v popisu skutku ve sdělení obvinění i v obžalobě chybí popis skutečností vymezujících základní zákonné znaky trestného činu podvodu. V průběhu dalších let bylo P. D. opakovaně rozšiřováno obvinění z podvodu. V. M. je uprchlý.